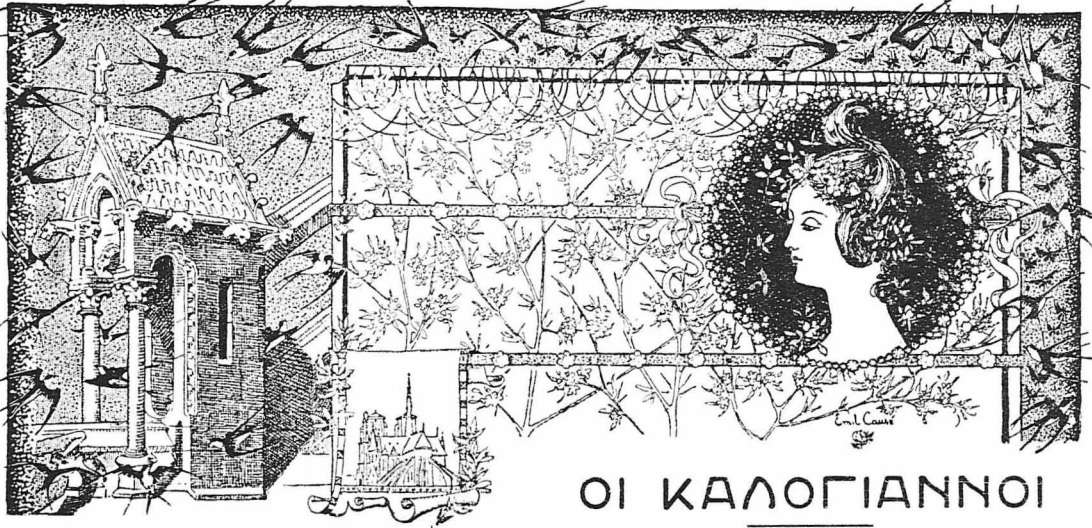


ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΩ



ΟΙ ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΟΙ

Χιών. χιών πυκνό σκεπάζε τη γή κ' ο ουρανός ήταν συννεφιασμένος.

Τα κλαδιά τών δέντρων όφνονταν σαν γυμνά χέρια κ' οι καλογιαννοί κρώναν πολύ, πάρα πολύ.

Τού κάκου έξωρθαν τó μικρό κεφάλι τους κάτω άπ' τά φτερά, ό όπνος δέν έρχόταν. Καί τó κούφ γινόταν περισσότερο τσουτρερό.

Μέσα στην παγωμένη έκεινη άτμόσφαιρα άνασταύωναν τις ώρες καλοκαιρινές βραδιές, τις θεριές και μωρώνες, πού ή άνάλαφρη άνερα τους / ανέχε κάτω από τά πράσινα φύλλα, σμά στις φορές των.

Θά Ξαναδελταν τάχα την ποθητή άνοιξη, θά Ξαναδελταν τον ό μορφο Μάν, τó μίση της εύτυχίας και τών ερώτων;

"Όχι ποτέ. Γιατί τά δυστυχισμένα πουλιά θά πέθαιναν από την ταγωνιά κ' άπ' την λείνα, θάτεφταν άνάσθητα άπ' τά δέντρα και θά σκελεζόντουσαν, σαν με άσπρο σάβανο, άπ' τó χιών.

Τί νύχτα παγωμένη, Θεέ μου!

Οι καλογιαννοί ήταν όλοι μωξέμενοι και σφιγγονταν ό ένας πλάι στον άλλον για νά ζεσταθούν και για νάνα λιγότερο έκτεθειμένοι στον άνεμο πού χωνόταν στο πούτσιλά τους κ' έκανε την καρδιά τους νά τρέιη.

Η νύχτα προχωρούσε άγρια και τους φαινόταν μακριά, άτέλειωτη. Τί ώρα ήταν; Ίσως νάταν περαμένα τά μεσάνυχτα.

Είχαν άζομα πεντέξη ώρες ως ότου νά Ξημερώσει και στο διάστημα αυτό μπορούσαν νά παγώσουν.

Βλέποντας λοιπόν τόν κίνδυνο πού τ' άπειλοδς, άποφασισαν νά κ' άγουν: και νά πάν νά ζητήσουν άλλου κανένα πού άσφαλές καταφύγιο.

Τότε, χωρίς νά περμένουν περισσότερο, πέταξαν άπ' τά κλαδιά και γάβησαν μέσα στο σκοτάδι, άνακατεμένοι με τις νιφάδες πού έπεφταν όλοένα.

"Όταν βρέθηκαν Ξξω από τó δάσος, είδαν τόν κήτιο πού άπλώνόταν κατάλευκος μπροστά τους, σκεπασμένος από χιών.

Μέσα στην άτέραντη έκεινη λευκότητα προσπαθούσαν νά ξεχωρίσουν ένα μαύρο σημάδι... Μά τού κάκου... Τιποτε δέν έδλελαν. Τέλος, έλειπ' από πολλές ώρες, είδαν ένα φως νά λάμειη πέρα, πού μαρτύρ...

Τράβηξαν γρήγορα προς αύτό, και σέ λίγο βρέθηκαν Ξξω από μια κτωχική φάτνη... Κόιταξαν μέσα και στάθηκαν Ξαφνιασμένοι...

"Αλλάς σέ λιγστό άγριο άνασταύωναν ένα μοιρό πού μόλις πριν από λίγες ώρες είχε γεννηθή.

Τό παιδί αύτό είχε ένα χαμόγελο, λιαιρότερο κ' από τόν ήλιο, πού φωτίζε γύρω του τά κάρνα και σκόρπιζε άχτίδες στην πενιχρή έκεινη κατοικία.

Κοντά του μία γυναίκα, άγγελικά όμοια, τó κούταζε και στα μάτια της ήταν ζωγραφισμένος ό θαυμασμός κ' ή λατρεία.

Και δίπλα σ' ένα βόδι με γλυκά μεγάλα μάτια, στεκεόταν ένας άνδρας πού κούταζε με χέρια σταυρωμένα τó θεατόμο εκείνο Ξευγαυό.

— Δέν κρινόνομε λοιπόν πο...

νάχα έμεις, είναι οι καλογιαννοί. Νά κ' ένα παιδί πού μόλις έχει γεννηθή και πούνα πού δυστυχισμένο από μάς. Έμεις έχουμε τά φτερά όμς... Αυτό όμως δέν έχει τίποτε για νά σκεπαστή. Κι' ή μητέρα του δέν παραπονιέται. Τά μάτια της κινεί για φάνοιναται θλιμένα, αλλά τά χέρια της δέν έβνε λόγια διαμαρτυρίας. Πρέπει νά τούς βοηθήσουμε αύτους τούς άνθρώπους...

— Τί νά κάνουμε λοιπόν; ούτως ένας νέος καλογιαννος...

— Θά σάς πώ γώ τί πρέπει νά κάνουμε, άπάντησε κάποιος άλλος γεροντότερος. Τό παιδί αύτό, αύτό τ' άγγελολόμοιο παιδί, κιντσει νά πεθάνη από τó κρύο. Ή διαή μας ή ζωή είναι μετομένη. Είτε τώρα είτε άργότερα θά πεθάνουμε, τó ίδιο μάς κάνει. Άς βγάλουμε τά φτερά μας κ' άς κάνουμε ένα στρώμα μαλλιά γιά τó παιδί. Άν πεθάνουμε έμεις, θά σώσουμε τούλάχιστον αύτό...

Δέν πρόφτασε ό γεροκαλογιαννος νά τελειώσει την κουβέντα κ' όλοι έπεδοκίμασαν τά λόγια του. Άορισον τότε νά μαδιούνα με τά φτερά τους και σέ λίγο είχαν άπομεινε διόγγινα.

Άπ' τά φτερά τους όμως σχηματίστηκε ένα άπαλό και λεπτό πουλιένο στρώμα, πού πήγαν και τó άπόθεσαν στα πόδια τού παιδιού.

Η όμοια γυναίκα χαιρογέλασε και τούς μίλησε με μία φωνή πού μοιάζε με γλυκιάταη μουσική.

— Σας εύχαριστώ, άγαπημένα μου πουλιά! τούς είπε. Είστε πού πανετικά από τούς άνθρώπους, άφού λησθήκατε τó άδύνατο πλάσμα μιας φτωχής μητέρας. Γι' αύτό πού κάνετε όμως, δέν θά μείνετε χωρίς άμοιβή. Από δω και πέρα θάεστε την εύλογία τού Θεού και δέν θά κρινάτε ποτέ. Κι' όταν θά έρχεται άγριος χειμώνας και τά φτερά σας δέν θά σάς φυλάνε καλά από τόν άνεμο κ' άπ' τó χιών, θά χτυπάτε την καλύτερη φτωχού και θά βροίκατε πάντα φιλοξενία. Κι' άλλοιμονο σ' έκεινον πού θά σάς περιάξη!...

Οι καλογιαννοί κιντάχτηκαν τότε κατάπληκτοι κ' έβγαλαν μια κραυγή χαράς. Τά φτερά τους είχαν Ξαναφτερώσει!

Και κατάλαβαν πού πός ή τόσο γλυκιά, ή τόσο όμοια έκεινη γυναίκα ήταν ή Παναγία, ή μητέρα τού μικρού Ίησού.

Πέρασαν πολλά, πάρα πολλά χρόνια από τότε.

Στην εποχή της διαηρήσεως μας, ζούσε μία οίκογενεία καλογιαννων πού είχε τή φωνή της πάνω άπ' τó τζάκι ενός Ξεχωικού σπιτιού. Έκει περνούσε ολόκληρο τó χειμώνα της.

Οι άνθρώποι τού σπιτιού είχαν συνήθισει τούς καλογιαννοίς και σέ κάθε κακοκαιρία τούς κινδύνωναν με χαρά, σαν πούσσωτα γνόφια κ' άγαπημένα.

Έκεινος όμως ό χειμώνας ήταν πούδ βροσιός, βαριότερος άπ' άλλους. "Όταν όμως τά πουλιά Ξαναγύρισαν στη συνήθισμένη κατοικία τους, βρήκαν τó φιλόξενο έκεινο σπίτι κλειστό και τούς σπιτιούδες φευγόντους.

Οι φτωχοί φτερωτοί τάξειδιότες κιντάχτηκαν τότε με ήλιη και κούνησαν τά μικρά τους κεφάλια. Τί είχαν άπο...



Κι' οι Καλογιαννοί κρώναν...

γίνει οι προτάσεις τον; Και πώς θα περνούσαν αυτοί το χειμώνα τους.  
 'Αλλά η άνησυχία τους δεν σταμάτησε ως εδώ. Κάθε μέρα άκου-  
 γαν προβολισμούς στους έξοχικούς δρόμους και ζήτησαν τρομαγμέ-  
 να μέρος για να τραπέζουν.

Στόν κάμφο έβλεπαν ξεπλωμένα πτώματα, πλημμυρισμένα στο  
 αίμα. 'Αλλά δεν καταλάβαιναν τίποτε.

Δέν ήξεραν πώς πολεμούσαν δυο λαοί και πώς ο ισχυρός καταδίω-  
 κει τον αδύνατο, καίγοντας τα σπίτια του, ερημιώνοντας τη χώρα του  
 και σκοπιώντας παντού τη δυστυχία.

Έξωφρα, ένα βράδυ, εκεί που ήταν κοιμισμένα μέσ' στο δάσος,  
 έφτασε ένας καλογέννος κι έστε στους άλλους με χαρά :

— Χαρήτε, φίλοι μου! Προ άλλων πέρασα από την παλιά μας  
 κατοικία. Έχουν αναμμένη φωτιά και τραγουδούν. Άδωχο ήμεροί-  
 νων Χριστουγεννα και θά μάς δεχτούν με προθυμία. Πάμε...

Μιά κραυγή χαράς υποδέχτηκε το μήνυμά του κι όλοι μαζί οι  
 καλογέννοι ξεκίνησαν για το φιλόξενο σπίτι.

Όταν όμως έφτασαν έξω απ' το παράθυρο, διάσπασαν να το χτυ-  
 πήσουν άμέσως, γιατί η φωνή που ακρόντουσαν από μέσα, τους φάνη-  
 καν άγνωστες και ξένες. Τέλος όμως χτύπησαν.

Στόν πρώτο τους χτύπο τα τραγουδία έπαψαν και τα πουλιά είδαν  
 μερικούς ανθρώπους με παράξενες στολές που πετάχτηκαν διάφορα  
 απ' τις θέσεις τους κι άρπαξαν τα τουφέκια τους.

Τότε ένας νέος με χρυσά ά-  
 στέρα στόν θωα του, προχώρη-  
 σε με προφύλαξη κι άνοιξε το  
 τζάμι. Άμέσως όλη η οικογένε-  
 νια των καλογέννων μπήκε  
 μέσα στο σπίτι τιθυβίζοντας.

Τότε όμως οι στρατιωτικοί  
 που είχαν καταλάβει το σπίτι  
 —γιατι αυτό συνέβαινε— μόλις  
 είδαν τους άπροσδόκητους α-  
 δούς έπιστρέψτε, γέλασαν δυνα-  
 τα κι είρωνα, για το φόβο  
 που είχαν δοκίμασει, νοιζοντας  
 πως ήταν οι έχθροι τους.

Σέ λίγο μάλασα ένας απ' α-  
 τους σήκωσε γελώντας το πι-  
 στόλι του, σημάδεψε και προ-  
 βόλησε. Ένας καλογέννος έ-  
 πεσε ματωμένος και οι σύντρο-  
 φοί του όρμησαν τρομαγμένοι  
 για να φύγουν απ' το παράθυ-  
 ρο, που στο μεταξύ είχε κλει-  
 στεί.

Τά δυστυχισμένα πουλιά χτυ-  
 πώσαν τα τζάμια θανάτα κι η  
 μικρούλα τους καρδιά πήγανε να σπάσει από το φόβο.

Μά ένδο οι στρατιωτικοί όμοιοσαν πίσω τους για να τή πιάνουν,  
 Έξαμα δέκα τουβολισμοί άντησαν απ' Έξω με μιά.

Τότε οι μισοί από τους στρατιωτικούς έβρισαν κάμφο νεκροί κι οι  
 άλλοι μισοί που γλετσώσαν, φύγανε γρήγορα απ' την πίσω πόρτα του  
 σπιτιού.

Σέ λίγο μπήκαν μέσα άλλοι στρατιωτικοί με διαφορετικές στολές  
 και μαζί με αυτούς ήταν κι ο νεοκρίτης του σπιτιού, ο φίλος κι ο  
 προστατής των πουλιών.

Μόλις είδε τους καλογέννους, τους γνώρισε κι έβγαλε μιά κραυ-  
 γή χαράς.

— Καλώς ώρισάτε! τους φώναξε. Χαίρω πολύ που σάς ξαναβρί-  
 σκω στο σπίτι μου... Έλατε, ξέρετε, κι έγω... Οι έχθροι που εί-  
 χαν καταλάβει την πόλη μας, με είχαν κάνει να εγκαταλείρω το σπίτι  
 μου. Άς είναι όμως εύλογημένος ο Θεός που εύδοκισε να νικήσουμε  
 και να γιορτάσουμε έλευθέρη τη γέννησή του...

Καλώς όμως έκντιτσε τά πτώματα των έχθρων, είδε και το μικρό  
 ματωμαμένο πουλί.

— Ά, τους ανάνδρους! φώναξε. Μου σκότωσαν έναν καλογέννο...

— Αυτό όμως δεν τους βγήκε σε καλό, προσέθεσε ένας  
 σύντροφός του. Αν δέν έπληραζαν στο παράθυρο για να πιάνουν  
 τα πουλιά, δέν θα τους βάζαμε στο σημάδι έμεις που  
 παρφοιλάγαμε άπείσω. Καλά να την λάθουν λοιπόν...

Οι καλογέννοι στό μεταξύ, άκούγοντας φιλικάς φωνές  
 μέσα στο σπίτι, είχαν ξαναγοίσει κι είχαν λύσει τη συνθησιμένη τους  
 όση.

Άπό καιρό σε καιρό κίτταζαν το  
 εκρό άδερφό τους και το φιλερό  
 τυβιομά τους φανόνταν σάν να  
 τήν :

— Κοιήσου, φίλε μας... Κοιή-  
 σου ήσυχα... Πέθανες, άλλα έδε-  
 χθήμας καλάς το θάνατο σου... Κά  
 δεν μπορούσε να γίνη άλλοιώς, άφοδ  
 το είχε πεί ή Παναγία... Θυμάσαι  
 ή μας είπε; «Άλλοιωμα σ' όπιον  
 περιόξει τους καλογέννους!...»

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΛΞΕ. ΔΟΥΜΑ ΥΙΟΥ

Η συνθησιές του και η ασχελιές του. Πώς παρακολουθούσε  
 τις πρεμιέρες των έργων του. Η συνεργασία του πατέρα του  
 και του Μεκέ. Μιά χωριτωμένη άπάντησις του Δουμά. Πώς  
 άνακάλυψε τη Μανταμ ντε Τέμπ. Πώς προέβλεψε το θά-  
 νατό του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο 'Αλέξανδρος Δουμάς υίός διεκρίνετο ίδιος για την άπλη και  
 κανονική ζωή του.

Σηκώνότανε κάθε πρωί στις πέντε, έκανε ένα μικρό περίπατο και  
 έπειτα γράφε στο σπίτι του και καταρινόταν με την άλληλογρα-  
 φία του.

Όταν κοιμόταν, είχε πάντοτε άνοιχτά τα παράθυρα, καθώς και  
 την πόρτα του δωματιού που γειτόνευε με τον κοίτανα του.  
 Γενικώς έτρωγε πολύ λίγο και εργαζότανε πόρα πολύ. Δέν έπινε  
 ποτέ του κρασί ούτε κάπνιζε. άπέφευγε δέ τα οινόπνευματώδη ποτά.

Όταν έδίδετο ή πρώτη παράστασι των θεατρικών έργων του,  
 ο Δουμάς καθότανε μεταξύ των θεατών και γεροκοτούσε πολλές  
 σηνές των δραμάτων του.

Σέ σχετική παρατήρησι δέ έ-  
 νός φίλου του, ο Δουμάς έδι-  
 καιολογήθηκε ως έξης :

— Μά γιατί σου φαιναται πα-  
 ράξενο, άγαπητέ μου; Μήπως  
 έγω δέν συνέγραψα το έργο;  
 Γι' αυτό λοιπόν είμαι σε θέση  
 να ξέρω πιο πολύ απ' όλους ποιά  
 μέρη του είνε περισσότερο επιτυ-  
 χημένα!...

Ός γνωστόν ο πατέρας του  
 Δουμά, ο περίφημος συγγραφέας  
 των «Γριών Σωματοφύλακων»,  
 επειδή δέν μπορούσε να προ-  
 φτάσει μόνος του τη συγγραφή  
 των μυθιστορημάτων που έδινε  
 στις ήμεροίδες, έπαυσε δια-  
 φέρουσε βοηθός στη δουλειά του.

Ένας απ' αυτούς, ο βιβλιο-  
 θηκάριος Αύγουστος Μακε, ει-  
 γε αναγάγει κάποτε τον Δουμά  
 ζητώντας τά μισά χρημάτα των  
 συγγραμικών του κερδών.  
 Η ύπόθεσι πήγε στο δικαστή-  
 μιο, το όποιο, άφοδ άκουσε τις  
 έξηγήσεις του ένάγοντος, έξε-

δωσε εύνοική άποψισι γι' αυτόν.

Αυτό έσοτηχώθηκε πολύ το Δουμά υίο, ο όποιος είτε μιά μέρα  
 μισοστεινέωμενος στους φίλους του :

— Αιτός ο Μακε άδείξει δτι συνεργάστηκε με τον πατέρα μου  
 σε όλα σχεδόν τά έργα του. Ποιός με βεβαιώνει λοιπόν ότι ο Μακε  
 δέν εύδίνεται και για τη δική μου... προέλευσι;...

Η περιφημη χωριτωμένησα Μαντάμ ντε Τέμπ όφειλε την δόξη  
 της στόν... 'Αλέξανδρο Δουμά. Και ίδου πώς έγινε αυτό.

Μιά μέρα ο Δουμάς έδέχτηκε την έπίσκεψη μιάς νέας, ή όποία  
 είχε χάσει την περιουσία της και σούτε να έτιδοθη στο θέατρο.

Ο συγγραφέας της «Κυρίας με τάς Καμελιάς», άγνωστο πώς,  
 άνακάλυψε σ' αυτή χωρισματα μαντικά.

— Άσχοληθήτε με τη χειρομαντία, της είπε, και είμαι βέβαιος  
 ότι θα κάμετε θαύματα σ' αυτή...

Και ή προφητεία του Δουμά επαλήθευσε, γιατί σιγά-σιγά ή νέα  
 έξελιγθη στη διασημότερη χειρομαντία του καιρού της.

Άπο χειρομαντία έργαζότανε αρκετά και ο ίδιος ο Δουμάς, ο ό-  
 ποις συχνά κατέληπτε τους φίλους του με την δξυδέρκεια του.

Λού μήνες πριν πεθάνη, έλεγε σ' έναν φίλο του δείχνοντας  
 του το χέρι του :

— Τή βλέπεις αυτή τη μεγάλη γραμμή της παλάμης; Έ,  
 λοιπόν, να είσαι βέβαιος ότι σε λίγον καιρό κάμω κακό θα  
 ξεπάρησι στο κεφάλι μου...

Και ο Δουμάς πραγματικώς πέθανε από έγκεφαλική υψό-  
 γωσι.

Άπο τά όμοιωματα οητά του 'Α-  
 λεξάνδρου Δουμά είνε και τά έξης :

— «Μη γοάρας ποτέ κάμ, κάμ  
 απ' το όποιο διατάξεις να βάλεις την  
 ύπογραφή σου».

— «Φύλασον από τις γυναίκες μέ-  
 χει του είκοστού έτους και άπόφευ-  
 γτε μετά το τεσσαροεκάστο».

— «Νά έξης απ' όνει σου ότι οι ά-  
 λοι περμένουν πολλά από σένε, ένδο  
 ένδο δέν έφεις να περμένεις τίποτε  
 απ' αυτούς».



Τά δώρα της Προτοχορηιάς

